

af os, have al Grund til at beklage os over.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3dje Valgkreds (Mf. Christensen) udtalte sig imod Loven, men mente dog, at han kunde være med til § 1, som vilde medføre, at man gik over fra privat Paatale i disse Sager til offentlig Paatale. Jeg vilde meget ønske, at man ikke deri vil følge det ærede Medlem. Danmark er jo bekendt som et meget procesgalt Land; det er maaste et af de Lande, hvor man fører Processer i størst Antal. Jeg spørger da: hvad vilde det føre til, hvis der nu skulde finde offentlig Paatale Sted i disse Sager? Folk finde ikke Anledning til at gøre en Retsraag ud af nogle Pus, Stød eller Spark. De sige: Vi ville ikke have den Uejlighed, og der bliver saa ingen Retsraag. Men hvis der bliver Tale om offentlig Paatale af alle disse Smaating, ville de vistnok mhyldre ind i høj Grad. Jeg vil indrømme, at de Herrer Jurister kunne se noget anderledes paa Processen end vi andre, thi det er jo deres Virksomhed, men jeg kan ikke se, at der er noget tiltalende i at forøge Processernes Tal. Hvorfor skulle vi give en speciel og udmærket Anledning til at overbebyrde vore Domstole, der i Forvejen have saa meget at bestille, med Processer af saa ringe Art? Jeg vil derfor tillade mig at fraraade dette Forslag trods det ærede Medlem, idet jeg vil anbefale, at vi holde os til den Straffelov, vi have.

Formanden (Sofus Høgsbro): Det ærede Medlem brugte Udtryk om Politiet og Domstolene, som kunne være berettigede over for enkelte Medlemmer deraf, men som ikke kunne bruges over for dem som Helhed.

Mf. Christensen: Jeg har begæret Ordet for at gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Først føler jeg mig forpligtet til at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Præsto (Bonløfte), som syntes at tillægge mig den Anskuelse, at Grundtvigianismen var Skyld i den overhaandtagende Raahed og Bølleoverfaldene, og som mente at jeg skulde have udtalt noget saadant. Det tror jeg dog ikke, jeg har gjort, i alt Fald har det ikke været min Mening, og end mindre kunde det være min Mening at tilskrive Grundtvigianismen nogen Skyld for Bølleoverfaldene. Hvis det ærede Medlem vil kende min Mening om Grundtvigianismen, skal jeg sige ham, at jeg anser Grundtvigianismen for at være en livsfrist og god Faktor i vort Landsliv eller i alt Fald for at have været det.

Med Hensyn til den ærede Ministers Betragtning om Brygglestraffens Fortrinlighed vil jeg sige, at hans Grunde have gjort det modsatte Indtryk paa mig af, hvad der vist var tilfaldet. Jeg skal dog tilføje, at jeg ikke ved, om den ærede Minister havde i Sinde at overbevise mig; men i alt Fald var det dog vist Ministerens Hensigt at overbevise andre Medlemmer. Den ærede Minister fremdrog en Scene fra et Tvangsarbejdshjem, hvor en Mand for en disciplinær Forseelse var bleven underkastet de strengeste Forholdsregler, man havde der. Han var bleven kastet i en Celle og maaste ogsaa bunden i en Spændetrøje, og saa gav han sig til at hyle. Jeg vil nu spørge: Hvad har en saadan Mand andet at gøre end at hyle; skulde det virkelig være rigtigt, at der saa ikke var andet ved ham at gøre end at prygle ham? Efter min Mening var der ikke andet at gøre for ham end at hyle, naar han overhovedet vilde foretage sig noget. Jeg vil anse det for usigeligt raat at bryde ind i Cellen til en saadan Mand og mørbanke ham. Hans Celle er hans lille Kongerige, hvor han har Lov at gøre, hvad han vil, uden at det skal være Genstand for Straf. Naar vi stille vore Børn ind i Hyllehullet, forbyde vi dem ikke at hyle, vi have tværtimod et saadan Apparat, for at vore Børn der kunne hyle saa meget, som de ville. Det er fremdeles min Mening, at Sidsførelsen af saadan Brygglestraf, der i sig selv er raa, kun kan avle Raahed. Raahed avler kun Raahed, og det gælder endnu mere, naar Raaheden øves af Myndigheder over for Individet, end naar den øves af et Individ over for et andet. Der er efter min Mening der en meget stor og væsentlig Forskel.

Skulle vi endelig behandle dette Lovforslag — og der kunde jo synes at være nogen Stemning for, at det skal underkastes en virkelig grundig Behandling, og der er maaste endogsaa Udsigt til, at der kan blive en Lov ud deraf — saa vil jeg haabe, at det maa blive behandlet grundig i et Udvalg. Jeg skal da tillade mig at udfaste en Tante og spørge den højtærede Minister, hvorledes han vil stille sig dertil. Var der ikke, naar vi skulle reformere paa det strafferetlige Omraade, nogen Grund til at følge andre civiliserede Nationers Eksempel? Jeg sigter herved til Sidsførelsen af betingede Straffedomme. Jeg har ikke noget imod, at en Mand, der begaar en raa Forbrydelse, faar en Straf; men jeg fordrer, at Straffen ikke maa være raa, selv om den ogsaa er streng. Man skal dog stræbe efter at kunne lere Samsundet et noget forbedret Individ og